

Sygn. akt VIII U 1244/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO w Gdańsku Hanna Witkowska-Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Lawrenc

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2013 r. w Gdańsku

sprawy A. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 1 lipca 2013 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje A. A. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach poczynając od daty złożenia wniosku.

/na oryginale właściwy podpis/

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 01 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił przyznania ubezpieczonemu A. A. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, bowiem nie udowodnił on 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 6 lat, 1 miesiąc i 15 dni.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Stoczni (...) S. A. w G. od 16 listopada 1980 r. do 31 grudnia 1998 r. ponieważ z przedłożonej dokumentacji wynikały rozbieżności, co do okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Podał, iż w zaświadczeniu o zatrudnieniu z dnia 10 stycznia 2001 r. przedłożonym w celu ustalenia kapitału początkowego wykazano, że ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych tylko od 01 października 1974 r. do 15 listopada 1980 r. na stanowisku monter rurociągów okrętowych. W świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 30 kwietnia 2009 r. zakład pracy podał natomiast, że od 16 listopada 1980 r. do 31 grudnia 1998 r. ubezpieczony wykonywał prace w warunkach szczególnych na stanowisku ślusarz remontowy, powołując się na załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 3 MHiPM z dnia 30.03.1985 r. Dz. U. 1-3 poz. 1, wykaz A dział V poz. 1 pkt 5, gdzie wymienione zostało stanowisko „monter rurociągów energetycznych i technologicznych”. Nadto zakład wskazał, iż wyrokiem Sądu Apelacyjnego oddalono odwołanie ubezpieczonego od decyzji odmownej z dnia 28 listopada 2011 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony A. A. domagał się przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, wskazując, iż posiada 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony domagał się zaliczenia do okresów pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 16 listopada 1980 r. do 31 grudnia 1998 r. w Stoczni (...) S. A. w G.. Wskazał, iż zeznania świadków K. P. i W. S. mogą potwierdzić charakter wykonywanej przez niego pracy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, a w uzasadnieniu powołał się na argumentację zawartą w treści zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. A., urodzony (...), w dniu 12 sierpnia 2011r. złożył do ZUS wniosek o emeryturę.

Decyzją z dnia 23 września 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Stoczni (...) S. A. w G. od 16 listopada 1980 r. do 31 grudnia 1998 r. na stanowisku ślusarz remontowy.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 29 lutego 2012 r. wydanym w sprawie VIII U 1975/11 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał A. A. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych począwszy od dnia 14 września 2011 r. (pkt.2) oraz stwierdził, iż pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności istotnej dla wydania decyzji w sprawie (pkt.2)

Sąd Apelacyjny w Gdańsku, po rozpoznaniu apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G., wyrokiem z dnia 28 lutego 2013 r. w sprawie sygn. akt III AUa 733/12 zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wskazał, iż nie ma racji Sąd Okręgowy uznając, że wykonywanie prac w kanałach ciepłowniczych odpowiada swą dyspozycją wykonywaniu prac w głębokich wykopach o której mowa w pkt 1 działu V wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Podkreślił, iż wyłącznie wykonywanie robót wodno-kanalizacyjnych w głębokich wykopach stanowi pracę uprawniającą do obniżenia wieku emerytalnego (niesporne, ponadto: decyzja z dnia 23 września 2011 r. – k. 18 plik II akt rentowych, wyrok z uzasadnieniem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 29 lutego 2012 r. – k.48-54 plik II akt rentowych, wyrok z uzasadnieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 lutego 2013 r. – k.79-84 plik II akt rentowych).

W dniu 20 maja 2013 roku A. A. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. kolejny wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. W toku postępowania przed organem rentowym udowodnił on 27 lat, 11 miesięcy i 27 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 6 lat, 1 miesiąc i 15 dni pracy w warunkach szczególnych.

Do okresów pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 16 listopada 1980 r. do 31 grudnia 1998 r.

Decyzją z dnia 01 lipca 2013 roku organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na fakt, iż wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach (niesporne, ponadto wniosek – k. 88-90 plik II akt rentowych, karta przebiegu zatrudnienia – k. 97 plik II akt rentowych, decyzja z dnia 01 lipca 2013 r. – k. 98 plik II akt rentowych).

W spornym okresie od 16 listopada 1980 r. do 31 grudnia 1998 r. wnioskodawca był zatrudniony w Stoczni (...) S. A. w G.. W ramach powyższego zatrudnienia, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w charakterze montera sieci elektroenergetycznych w Wydziale Głównego Energetyka. Wydział energetyczny podzielony był na

3 grupy – energetyczną, elektryczną i hydrauliczną. Ubezpieczony pracował w grupie energetycznej. W grupie mistrzowskiej było w granicach 20-25 pracowników, 3 spawaczy, 5-6 monterów, kilku ślusarzy, hydraulików, była to jednak tylko etatyzacja związana ze stawkami zaszerogowania, wszyscy pracownicy wykonywali tę samą pracę. Praca ubezpieczonego polegała na obsłudze, eksploatacji, konserwacji i naprawie sieci energetycznej, parowej, CO₂, gazowej, doprowadzającej energię do rejonów (na wydziały, statki w budowie). Była to praca wykonywana w kanałach ciepłowniczych biegnących pod terenem stoczni. Wydział zajmował się tylko sieciami centralnymi w kanałach, granicą był zawór odcinający, za zaworem były rejon, które pobierały energię. Były to kanały przelazowe. Znajdowała się w nich główna sieć energetyczna, sieć parowa, sieć CO₂, gazy techniczne. W starych poniemieckich kanałach było ciasno, panowała tam wysoka temperatura w granicach 50-60°C, montowano przenośne wentylatory, a pracownicy otrzymywali wodę i posiłki regeneracyjne. W innych miejscach temperatura była bardziej znormalizowana w granicach 20-30 stopni (dowód: karta przebiegu zatrudnienia – k. 14 plik II akt rentowych, świadectwo pracy z dnia 17.01.2011 r. – k. 7 plik II akt rentowych, angaż – k.30-34 plik II akt rentowych, świadectwo pracy w szczególnych warunkach z dnia 30.04.2009 r. - k. 5 plik II akt rentowych, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 29 sierpnia 2013 r. – k.37 akt sprawy, opis przebiegu zatrudnienia – k.38 akt sprawy, zeznania świadka W. S., K. P. – protokół z dnia 03 września 2013 r. – zapis na płycie CD – k.26 akt sprawy, koperta, zeznania wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony – protokół z dnia 03 września 2013 r. – zapis na płycie CD – k.26 akt sprawy, koperta).

W okresie od 10 kwietnia 1967 r. do 29 maja 2009 r. w Stoczni (...) S. A. w G. był zatrudniony W. S., który wykonywał te same obowiązki, które wykonywał ubezpieczony (dowód: świadectwo pracy – k.15 akt rentowych W. S., zeznania świadka W. S., – protokół z dnia 03 września 2013 r. – zapis na płycie CD – k.26 akt sprawy).

W okresie od 27 lutego 1968 roku do 29 grudnia 2003 roku w Stoczni (...) S. A. w G. był zatrudniony K. P., który wykonywał te same obowiązki, które wykonywał ubezpieczony.

K. P. jest uprawniony do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach (dowód: świadectwo pracy – k.8 akt rentowych K. P., zeznania świadka K. P., – protokół z dnia 03 września 2013 r. – zapis na płycie CD – k.26 akt sprawy).

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym w aktach ubezpieczeniowych, aktach osobowych ubezpieczonego, aktach ubezpieczeniowych i aktach osobowych K. P. i W. S., aktach o sygn. VIII U 1975/11, których wiarygodności oraz autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron procesu, zatem również Sąd uznał je za miarodajne dla dokonania ustaleń. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków W. S. i K. P. oraz zeznaniom wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony jako spójnym, zgodnym, wzajemnie się uzupełniającym oraz zgodnym z logiką i zasadami doświadczenia życiowego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego A. A. należało uwzględnić.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest prawo ubezpieczonego do emerytury określonej w przepisie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009, Nr 535 poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet, okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet, nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Ubezpieczony swoje prawo do emerytury w obniżonym do 60 lat wieku emerytalnym wiąże z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych, a zatem stosownie do art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej wymaganym jest, aby wykazał

on na dzień 1 stycznia 1999 roku 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, ze zm.), t.j. pracy wymienionej w wykazie A tegoż rozporządzenia.

Wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem, w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony ukończył 60 rok życia, udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Zatem ubezpieczony, poza 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych przebyłym do dnia 1 stycznia 1999 roku, spełnia wszystkie pozostałe wymienione w art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej warunki do przyznania dochodzonego świadczenia.

Wobec powyższego, przedmiotem sporu pozostawało jedynie ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach może zostać uznany okres zatrudnienia ubezpieczonego od 16 listopada 1980 r. do 31 grudnia 1998 r.

Sąd uznał zatem za zasadne ustalić charakter pracy ubezpieczonego w spornym okresie. Zaznaczyć należy, iż prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach przysługuje wówczas, gdy ubiegający się o prawo wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Decydujące znaczenie ma rodzaj i wymiar wykonywanej pracy, a nie przedłożenie odpowiedniego świadectwa pracy w szczególnych warunkach, ze wskazaniem stanowiska pracy określonego w wykazie prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Jak zauważył Sąd Najwyższy - określanie dla celów emerytalnych stanowisk pracy jako „pracy wykonywanej w szczególnych warunkach” w rozumieniu wykazów stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) nie należy do kompetencji pracodawcy (vide: wyrok z dnia 22 czerwca 2005r., sygn. akt I UK 351/04, OSNP 2006/5-6/90).

Sąd w związku z tym przeprowadził na tę okoliczność postępowanie dowodowe z dokumentów z akt ubezpieczeniowych, z akt osobowych, z dokumentów z akt sprawy o sygn. VIII U 1975/11, zeznań świadków oraz z zeznań wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony.

W sądowym postępowaniu odwoławczym, jak już wskazano, okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84, Lex Polonica, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., III UZP 48/84, Lex Polonica). Powtórzyć należy, iż decydujące znaczenie ma rodzaj i wymiar wykonywanej pracy, a nie przedłożone świadectwo pracy w szczególnych warunkach, określające

stanowisko pracy, ponieważ o zaliczeniu danego rodzaju pracy do wykonywanej w szczególnych warunkach decyduje nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale charakter wykonywanych czynności.

Odnosząc się do spornego okresu zatrudnienia ubezpieczonego, wskazać należy, iż jego kwalifikację jako pracy w warunkach szczególnych należy rozpatrywać przez pryzmat poz. 1, działu V, wykazu A stanowiącego załącznik do cytowanego rozporządzenia, która wskazuje na roboty wodnokanalizacyjne oraz budowę rurociągów w głębokich wykopach.

Należy jednak również wziąć pod uwagę regulacje zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 10 marca 1985 roku w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM Nr 1-3, poz. 1), gdzie w załączniku – wykazie A, w dziale II, pod poz.1 wskazane zostały prace przy wytwarzaniu, przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych, a wśród nich w pkt. 8 prace montera sieci energetycznych, zaś w pkt.12 ślusarza remontowego urządzeń energetycznych.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy posiada wyjaśnienie znaczenia pojęcia „kanału ciepłowniczego”, bowiem pod poz. 1, działu V, wykazu A stanowiącego załącznik do cytowanego rozporządzenia, wymienione zostały roboty wodno-kanalizacyjnych w głębokich wykopach. Nie budzi wątpliwości Sadu, iż wykonywanie prac w kanałach ciepłowniczych nie odpowiada swą dyspozycją wykonywaniu prac w głębokich wykopach. Kanał ciepłowniczy, w odróżnieniu od wykopu, jest to budowla podziemna oddzielająca od gruntu przestrzeń, w której ułożona jest sieć ciepłownicza.

Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego i ponownej analizie zgromadzonego materiału dowodowego zważył, iż ubezpieczony pracował w Wydziale Głównego Energetyka w grupie energetycznej. Stanowisko pracy ubezpieczonego zostało określone jako ślusarz remontowy, jednakże z zeznań świadków - współpracowników ubezpieczonego ze spornego okresu zatrudnienia - oraz zeznań wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony niewątpliwie wynika, iż ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy remoncie i eksploatacji rurociągów elektrycznych i ciepłych na stanowisku montera sieci elektroenergetycznych. Zdaniem Sądu, świadkowie posiadają odpowiednią wiedzę na temat charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy, byli zatrudnieni wraz z ubezpieczonym w tym samym okresie, w tym samym zakładzie pracy. Zatem wysnuć należy z powyższego wniosek, iż świadkowie najlepiej zorientowani są co do charakteru pracy ubezpieczonego w spornym okresie. Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by kwestionować wiarygodność świadków w zakresie charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy.

W związku z powyższym, wskazać należy, iż analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pod kątem charakteru pracy ubezpieczonego w spornym okresie wyraźnie wskazuje, iż była to praca w warunkach szczególnych.

Z zebranego materiału dowodowego wynika, iż w rzeczywistości ubezpieczony nie wykonywał jak to ustalił Sąd Okręgowy w sprawie o sygn. VIII U 1975/11 prac montera rurociągów energetycznych, ale obowiązki, które można powiązać ze stanowiskiem montera sieci elektroenergetycznych. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy zaliczył do pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia ubezpieczonego od 16 listopada 1980 r. do 31 grudnia 1998 r., bowiem ustalił, że w tym okresie wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienione w Wykazie A Dział II poz. 1 pkt 8 zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 10 marca 1985 roku w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM Nr 1-3, poz. 1), czyli prace przy wytwarzaniu, przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych – montera sieci elektroenergetycznych. Praca wnioskodawcy jako montera sieci elektroenergetycznych w Wydziale Głównego Energetyka w Stoczni (...) S.A. w G. jest pracą wykonywaną w warunkach szczególnych, ponieważ de facto wnioskodawca wykonywał prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych. Niewątpliwie (...) G. jest zaś zakładem pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego.

Reasumując stwierdzić należy, że uwzględnienie spornego okresu wskazuje, iż staż pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych jest dłuższy niż wymagany ustawą, a zatem, zgodnie z przepisem § 4 cytowanego rozporządzenia, oznacza spełnienie tego wymogu do przyznania ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego w wieku obniżonym.

W ocenie Sądu, ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął 60 rok życia, udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat oraz nie jest członkiem OFE, a także, po uwzględnieniu przez Sąd do okresów pracy w warunkach szczególnych spornego okresu zatrudnienia, spełnił przesłankę co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W konkluzji, z wyżej przytoczonych względów, Sąd, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił decyzję organu rentowego i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od daty złożenia wniosku o emeryturę, mając na uwadze dyspozycję art. 129 w zw. z art. 100 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej.

SSA w SO H. Witkowska-Zalewska